
Václav Straka žil téměř jedno století. Poctivě se vším, co přineslo

29. 6. 2011, autor: Zdeněk Pousta, rubrika: i-Forum informuje

V Praze po krátké nemoci ve věku 97 let zemřel 11. června 2011 absolvent Univerzity Karlovy a veterán 2. světové války plk. v.v. Václav Straka. Byl to zkušený učitel, redaktor a šéfredaktor, ale také velký sportovec. Před druhou světovou válkou získal stipendium v Belgii, po Mnichově se aktivně zapojil do odbojové činnosti a s československými vojáky se dostal do Anglie. 17. listopadu 1940 se stal členem výboru Ústředního svazu československého studentstva v zahraniční armádě. Se speciálním vojenským oddílem se pak jako jeden z prvních Čechoslováků vrátil do vlasti.

V úterý 21. června v motolském krematoriu na výslovné přání zesnulého nezazněly čestné salvy ani tóny vojenské večerky, přestože sbohem patřilo poslednímu československému vojáku stopadesátičlenného Kombinovaného oddílu, který z našich zahraničních jednotek jako první překročil původní státní hranici a 1. května 1945 jeho vojáci vztyčili čs. vlajku u Mühlbachu (dnes obec Pomezí) na Chebsku.

Narodil se v prvním roce první světové války 8. dubna 1914 v Praze a celé „moderní 20. století“ poctivě žil se vším, co k němu náleželo.

Po obecné škole v Košířích maturoval 14. června 1933 na reálném gymnáziu na Smíchově. Řádné studium oboru německý jazyk a francouzština na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy zakončil úspěšně vykonanými státními zkouškami před Českou vědeckou zkušební komisí pro učitelství na středních školách 31. května 1938. Od března 1938 učil krátce v Praze na reálce na Strossmayerově náměstí. Po získání stipendia od belgické vlády odejel 15. září 1938 do Belgie, kde se měl na univerzitě věnovat přípravě dizertační práce s francouzskou tematikou a současně plnit i úkoly lektora českého jazyka.

Zkušený funkcionář pražského Spolku posluchačů filozofie sdružil v Bruselu kolem sebe početnou skupinu zahraničních studentů. Popularitu si mezi domácími Belgičany získal jako přední hráč univerzitního družstva košíkové. O to větší účast mu po osudné mnichovské smlouvě projevili zahraniční kolegové i belgičtí studenti.

Když po půl roce Němci okupovali zbytek původního Československa, začal Straka s odbojovou činností v místní české kolonii. Vydával Věstník československé kolonie v Bruselu a

Václav Straka po převzetí medaile děkana Filozofické fakulty Univerzity Karlovy 26. října 2010.

organizoval nábor dobrovolníků do rodící se československé zahraniční armády ve Francii. Po vpádu Němců do neutrální Belgie utíká do Paříže, kde jej shodou okolností do armády přijímá čs. důstojník, zkušený legionář z 1. světové války, spisovatel MUDr. František Langer.

Po pádu Francie se šťastně dostal se skupinou československých vojáků do Anglie. K letectvu, kam se hlásil, nebyl pro určitý druh barvosleposti přijat a stal se redaktorem, později šéfredaktorem armádního deníku Naše noviny. Účastnil se druhé vlny vyloštění v Normandii a následného obléhání přístavu Dunkerque. Se speciálním, tzv. Kombinovaným oddílem, vyčleněným z Československé obrněné brigády, se jako jeden z prvních Čechoslováků vrátil do vlasti.

Když byl v roce 1940, v den prvního výročí tragických událostí 17. listopadu, obnoven Ústřední svaz československého studentstva v zahraniční armádě, byl do jeho výboru zvolen i Václav Straka. Studentskému výboru se podařilo, aby byl 17. listopad prohlášen Mezinárodním studentským dnem, byť této politicky a propagačně důležité světové pouty chtěli v exilu dosáhnout pro své perzekvované studenty a univerzity mnohem početnější Poláci a Francouzi. Byl to významný akt, který velice pomáhal zvýšit respekt okupovaného Československa ve světě. Je proto až s podivem, že si tohoto

významu naši současní státní představitelé neváží a vlastně neuznávají tento den, který si za války připomínal celý svobodný svět.

Pro Univerzitu Karlovu je poctou, že studenti-vojáci, kteří se přihlásili do zahraniční armády, byli připraveni položit i za její osvobození i svůj mladý život.

Čest jeho památce!